

РЕШЕНИЕ

№ 461

гр. София, 28.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 21.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дияна Николова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **11040** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.40, ал.1 от Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/.

Образувано е по жалба на М. В. С. срещу мълчалив отказ на министъра на вътрешните работи по подаденото от него заявление за достъп до обществена информация с рег.№ 812104-219/24.09.2020г.

Жалбоподателят моли за отмяната на оспорения отказ като незаконосъобразен. Поддържа, че поисканата информация е обществена такава, както и че е налице обществен интерес от разкриването ѝ. Претендира присъждането на разноски. В съдебно заседание оспорването се поддържа лично от жалбоподателя и чрез адв.П..

Ответникът по оспорването, редовно призован, не се явява и не се представлява в съдебно заседание. От пълномощника му е депозирана писмена защита, в която се мотивира, че информацията по т.1 и т.5 от заявлението не представлява обществена такава, както и се позовава на разпоредбата на чл.2, ал.5 ЗДОИ, изключваща приложимостта на закона спрямо предоставянето на лични данни. Останалата искана информация също не била обществена и ответникът не дължал произнасяне с решение.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Съдът, като се запозна с изложеното в жалбата, становището на ответника и

доказателствата по делото, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, от лице, което е негов адресат и чиято правна сфера той засяга неблагоприятно, в преклузивния срок за обжалване по чл.149, ал.2 АПК.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Административното производство е образувано по подадено от жалбоподателя заявление за достъп до обществена информация, заведено с вх.№ 812104-219/24.09.2020г., с което той е поискал предоставянето по реда на ЗДОИ на следната информация:

1. Имената на полицаите, извършили побоя над младежи зад колоните на Министерски съвет и какви санкции са им наложени;
2. Заповедите и разстановките, по които са проведени полицейските операции по охрана на протестите от 02.09.2020г. /План-разстановка на силите и средствата на МВР с рег.№ 513р-72957/01.09.2020г./ и от 22.09.2020г. – аналогичните документи;
3. Калкулация по пера на разходите на МВР, свързани с протестите в периода 09.07.2020г. – 24.09.2020г. – за извънреден труд, транспорт, нощувки, командировъчни и др.;
4. Причината, поради която участващите в охраната на протестите масово са без или със скрити идентификационни номера;
5. Имената на полицаите, които са участвали в охраната на масови мероприятия в периода 09.07.2020г. – 24.09.2020г. без да носят идентификационния номер, задължителен съгласно чл.151 ЗМВР и вида и размера на дисциплинарното наказание, което им е наложено.

Като предпочитана форма е на достъп е посочен електронен адрес.

На 06.10.2020г. до жалбоподателя е изпратено писмо рег.№ 812100-14733, с което същият е уведомен, че предвид обема и характера на търсената със заявлението му информация срокът за произнасяне по него се удължава на основание чл.30, ал.1 ЗДОИ с 10 дни – до 18.10.2020г., включително.

Страните не спорят, че до изтичането на този срок, както и към момента на подаване на жалбата до съда, вкл. и към настоящия момент, по подаденото от оспорващия заявление не е налице произнасяне. Следователно е формиран мълчалив отказ по см. на чл.58, ал.1 АПК, подлежащ на оспорване по съдебен ред. Жалбата, с която е сезиран съдът, е подадена по електронна поща на 03.11.2020г., което обосновава извод за спазване на преклузивния срок за оспорване по чл.149, ал.2 АПК – едномесечен от изтичане на срока за произнасяне на административния орган, в случая 18.10.2020г. Така формираният мълчалив отказ е незаконосъобразен по съображенията, изложени по-долу.

Правото да се търси и получава информация е изрично разписано в чл.41, ал.1 от Конституцията на Република България. Обществените отношения, свързани с правото на достъп до обществена информация, както и с повторното използване на информацията от обществения сектор са уредени в ЗДОИ.

Задължени субекти според разпоредбата на чл.3, ал.1 ЗДОИ са държавните органи, техните териториални звена и органите на местното самоуправление в Република България, относно създаваната или съхраняваната от тях обществена информация. Съгласно чл.19, ал.2, т.4 от Закона за администрацията, министърът на вътрешните работи е централен орган изпълнителната власт и съответно е задължен субект по см.

на чл.3, ал.1 ЗДОИ. Следователно дължи произнасяне по подадените до него заявления за достъп до обществена информация.

Съгласно разпоредбата на чл.2, ал.1 ЗДОИ обществена е информацията, която е свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закон субекти. Тази информация може да се съдържа в документи или други материални носители, създавани, получавани или съхранявани от задължените по ЗДОИ субекти. Следователно обществена информация съставляват всички данни относно обществения живот, съдържащи се в документи и други материални носители на данни, създавани, получавани или съхранявани от задължения субект. Обществената информация бива официална – информацията, която се съдържа в актовете на държавните органи и на органите на местното самоуправление при осъществяване на техните правомощия /чл.10 ЗДОИ/ и служебна - която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации /чл.11 ЗДОИ/. Достъпът до официална обществена информация се осигурява чрез обнародването ѝ, а достъпът до служебна обществена информация се предоставя по реда на този закон, като законът предвижда ограничение – когато тя е свързана с оперативната подготовка на актовете на органите и няма самостоятелно значение /мнения и препоръки, изготвени от или за органа, становища и консултации/ и когато съдържа мнения и позиции във връзка с настоящи или предстоящи преговори, водени от органа или от негово име, както и сведения, свързани с тях, и е подготвена от администрациите на съответните органи – чл.13, ал.2 ЗДОИ. Освен посочената разпоредба, законът въвежда ограничение за предоставяне на достъп до обществена информация и в случаите по чл.37, ал.1 ЗДОИ, регламентиращ основанията за отказ за предоставяне на обществена информация - когато: 1. исканата информация е класифицирана информация или друга защитена тайна в случаите, предвидени със закон; 2. достъпът засяга интересите на трето лице и няма негово изрично писмено съгласие за предоставяне на исканата обществена информация, освен в случаите на надделяващ обществен интерес; 3. исканата обществена информация е предоставена на заявителя през предходните 6 месеца. Анализът на разпоредбата показва, че изключение от посоченото правило е допустимо само в хипотезата на надделяващ обществен интерес, когато чрез исканата информация се цели разкриване на корупция и на злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на субектите по чл.3, като във всеки конкретен случай, за да се позове на разпоредбата на чл.37, ал.1, т.1 и т.2 ЗДОИ задълженият субект следва да преодолее оборимата презумпция, регламентирана в § 1, т.6 ДР ЗДОИ.

В настоящия случай, предвид посоченото по-горе и съдържанието на подаденото от оспорващия заявление за достъп до обществена информация, съдът намира, че същата има характера на служебна обществена информация по см. на чл.11 вр. чл.2, ал.1 ЗДОИ – информация, която е свързана с обществения живот в Република България и която ще даде възможност на заявителя да си състави собствено мнение относно дейността на задължения субект. Действително разпоредбата на чл.2, ал.5 ЗДОИ изключва приложимостта на неговите разпоредби по отношение на достъпа до лични данни, каквито безспорно представляват имената на полицаите /т.1 и т.5 от заявлението/, вр. § 1, т.2 ДР ЗДОИ. Исканата със заявлението информация обаче, не се ограничава до предоставянето на тези лични данни.

Съответно за ответника е възникнало задължението да разгледа подаденото от

жалбоподателя заявление за достъп до обществена информация и да се произнесе по него по начина и в сроковете, регламентирани в закона, като съгласно разпоредбата на чл.38 ЗДОИ, административният орган в случай на отказ е следвало да издаде мотивирано писмено решение за това.

Видно от доказателствата по делото, ответникът не е предоставил исканата от заявителя информация, но не е постановил и мотивирано решение за отказ от предоставянето ѝ. Липсата на отговор от ответника в законово определения срок формира мълчалив отказ по см. на чл.58, ал.1 АПК във вр. с чл.28, ал.1 ЗДОИ, като по този начин той не е спазил изискуемата от закона форма – писмената и е допуснал съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

С оглед характера на обществените отношения, които урежда приложимия материален закон /предмета и целта на закона/ и при изричната разпоредба на чл.28, ал.2, чл.38 и чл.39 ЗДОИ за формата и съдържанието на решението, както и за връчването му, е налице императивна законова разпоредба, която изисква и задължава субектите по чл.3 от закона да се произнесат писмено по заявленията за предоставяне на достъп до обществена информация.

По изложените съображения е налице незаконосъобразност на оспорения мълчалив отказ по подаденото от жалбоподателя заявление, който следва да се отмени и да се задължи административния орган да постанови писмено решение за предоставяне на достъп до търсената обществена информация или за отказ от предоставяне на търсената информация, за което да уведоми писмено заявителя като при произнасянето си съобрази изложеното в мотивите на настоящото решение досежно разпоредбата на чл.2, ал.5 ЗДОИ.

При този изход на спора и с оглед своевременно заявената претенция, на жалбоподателя се следват разноските по делото. Такива са доказани в общ размер на 310 лева, от които 10 лева за внесена държавна такса по оспорването и 300 лева за заплатено адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие от 18.01.2021г. на л.20 по делото.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2, чл.173, ал.2, чл.174 и чл.143, ал.1 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на М. В. С. мълчалив отказ на министъра на вътрешните работи по заявление за достъп до обществена информация с рег.№ 812104-219/24.09.2020г.

ИЗПРАЩА делото като преписка на ответника за произнасяне с изричен акт по подаденото от жалбоподателя заявление за достъп до обществена информация, в срок до 14 дни от влизане в сила на настоящото решение.

ОСЪЖДА Министерството на вътрешните работи да заплати на М. В. С., ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 310 /триста и десет/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, по арг. от чл.40, ал.3 ЗДОИ.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: